

Pepe Escobar: Proč USA potřebují válku v Gaze

- CZ24 News | 18. listopadu 2023

USA/IZRAEL/GAZA: Globální Jih očekával úsvit nové arabské reality.

Koneckonců arabská ulice – i když byla ve svých domovských zemích potlačována – pulzovala protesty vyjadřujícími zuřivý hněv proti masovému masakru Palestinců v pásmu Gazy ze strany Izraele.

Arabští představitelé byli nuceni přijmout nějaká opatření nad rámec pozastavení několika velvyslanců v Izraeli a svolali zvláštní summit Organizace islámské spolupráce (OIC), na němž se mělo jednat o pokračující izraelské válce proti palestinským dětem.

Zástupci 57 muslimských států se 11. listopadu sešli v Rijádu, aby zasadili vážný a praktický úder vykonavatelům a podporovatelům genocidy. Nakonec však nebylo nabídnuto nic, dokonce ani útěcha.

Závěrečné prohlášení OIC bude navždy zapsáno v Pozlaceném paláci zbabělosti. Hlavní body laciné rétorické show: jsme proti izraelské „sebeobraně“; odsuzujeme útok na Gazu; žádáme (koho?), aby neprodával zbraně Izraeli; žádáme klonání Mezinárodního trestního soudu, aby „vyšetřil“ válečné zločiny; žádáme rezoluci OSN odsuzující Izrael.

Pro pořádek dodejme, že to je to nejlepší, co 57 muslimských zemí dokázalo v reakci na tuto genocidu 21. století vymyslet.

Historie, i když ji píší vítězové, bývá ke zbabělcům nemilosrdná.

Čtyři největší zbabělci jsou v tomto případě Saúdská Arábie, Spojené arabské emiráty, Bahrajn a Maroko – poslední tři jmenované země normalizovaly své vztahy s Izraelem v roce 2020 pod silným tlakem USA. Právě ony důsledně blokovaly přijetí závažných opatření na summitu OIC, jako je alžírský návrh na zákaz těžby ropy v Izraeli plus zákaz využívání arabského vzdušného prostoru k dodávkám zbraní do okupačního státu.

Egypt a Jordánsko – dlouholetí arabští vazalové – se rovněž nevyjádřily, stejně jako Súdán, který se nachází uprostřed občanské války. Turecko pod vedením sultána Recepta Tayyipa Erdogana opět ukázalo, že jen mluví a nic nedělá; neo-osmanská parodie na texaské „samý klobouk, žádný dobytek“.

BRICS nebo IMEC?

Čtveřice největších zbabělců si zaslouží trochu kontroly. Bahrajn je podlým vazalem hostícím klíčovou pobočku americké říše základen. Maroko má úzké vztahy s Tel Avivem – po izraelském slibu uznat nárok Rabatu na Západní Saharu se rychle zaprodalo. Maroko je navíc silně závislé na cestovním ruchu, především z kolektivního západu.

Pak tu máme velké psy, Saúdskou Arábii a Spojené arabské emiráty. Obě země jsou až po střechu nacpané americkými zbraněmi a stejně jako Bahrajn hostí americké vojenské základny. Saúdský korunní princ Mohammad bin Salmán (MbS) a jeho starý mentor, emirátský vládce Mohammad bin Zajd (MbZ), však počítají s hrozbou barevných revolucí, které by se mohly prohnat jejich královskými doménami, pokud by se příliš odchýlily od přijatého imperiálního scénáře.

Za několik týdnů, od 1. ledna 2024, si však Rijád i Abú Zabí pod ruským předsednictvím výrazně rozšíří obzory a stanou se oficiálně členy jedenáctky BRICS.

Saúdská Arábie a SAE byly do rozšířeného BRICS přijaty jen díky pečlivým geopolitickým a geoeconomickým kalkulacím rusko-čínského strategického partnerství.

Spolu s Íránem – který má shodou okolností vlastní strategické partnerství jak s Ruskem, tak s Čínou – mají Rijád a Abú Zabí posílit energetický vliv sféry BRICS a stát se klíčovými hráči, kteří budou dále pokračovat v úsilí o de-dolarizaci, jejímž konečným cílem je obejít petrodolar.

Rijád a Abú Zabí však zároveň mohou mít obrovský prospěch z nepříliš tajného plánu z roku 1963 na vybudování [Ben Gurionova průplavu](#), který povede z Akabského zálivu do východního Středomoří a dorazí – jaká to náhoda – velmi blízko k nyní zdevastované severní Gaze.

Průplav by Izraeli umožnil stát se klíčovým energetickým tranzitním uzlem, který by vytlačil egyptský Suezský průplav, a to se náhodou dobře doplňuje s rolí Izraele jako de facto klíčového uzlu v nejnovější kapitole války o hospodářské koridory: [koridoru Indie-Střední východ \(IMEC\)](#), který vymyslely USA.

IMEC je docela zvrácená zkratka, stejně jako celá logika tohoto fantastického koridoru, který má Izrael porušující mezinárodní právo postavit do pozice klíčového obchodního uzlu a dokonce dodavatele energie mezi Evropou, částí arabského světa a Indií.

To byla také logika zářijové šarády izraelského premiéra Benjamina Netanjahua v OSN, kde celému „mezinárodnímu společenství“ ukázal mapu „nového Blízkého východu“, v níž byla Palestina zcela vymazána.

Vše výše uvedené předpokládá, že IMEC a Ben Gurionův průplav budou vybudovány – což není podle žádných realistických měřítek samozřejmé.

Vraťme se k hlasování na zasedání OIC, kde se v nejtěžší pozici ze všech ocitli američtí přísluhovači Egypt a Jordánsko – dvě země na západní, respektive východní hranici Izraele. Okupační stát si přál nadobro vytlačit přibližně 4,5 milionu Palestinců do svých hranic. Ale Káhira a Ammán, které jsou rovněž zaplaveny americkými zbraněmi a jsou finančně na dně, by nikdy nepřežily americké sankce, kdyby se příliš nepřijatelně přiklonily k Palestině.

Nakonec tedy příliš mnoho muslimských států, které upřednostnily ponížení před spravedlností, uvažovalo velmi úzce, pragmaticky a z hlediska národních zájmů. Geopolitika je nelítostná. Jde v ní především o přírodní zdroje a trhy. Pokud nemáte jedno, potřebujete druhé, a pokud žádné nemáte, hegemon vám diktuje, co smíte mít.

Arabská a muslimská ulice – a globální většina – se může právem cítit sklíčeně, když vidí, jak tito „vůdci“ nejsou připraveni udělat z islámského světa skutečný mocenský pól v rámci vznikající multipolarity.

Jinak by to ani nešlo. Mnoho klíčových arabských států není suverénními entitami. Všechny jsou uzavřeny do škatulek, jsou obětí vazalské mentality. Nejsou – zatím – připraveny na to, aby se mohly postavit tváří v tvář dějinám. A bohužel stále zůstávají rukojmími svého vlastního „století ponížení“.

Ponižující coup de grace neodeslal nikdo jiný než sám genocidní maniak z Tel Avivu: pohrozil všem v arabském světě, pokud nezavrou hubu – což už udělali.

Samozřejmě, že v Íránu, Sýrii, Palestině, Iráku, Libanonu a Jemenu jsou velmi důležitá arabská a

muslimská statečná srdce. Tito aktéři odporu sice v žádném případě netvoří většinu, ale odrážejí nálady na ulici jako nikdo jiný. A s tím, jak se izraelská válka každým dnem rozšiřuje, jejich regionální a globální vliv se bude nesmírně zvyšovat, stejně jako ve všech ostatních regionálních válkách Hegemona.

Škrtání nového století v kolébce

Katastrofální debakl projektu Ukrajina a oživení nesmiřitelné západoasijské války jsou hluboce propojeny.

Za mlhou „obav“ Washingtonu z genocidního řádění Tel Avivu je zásadní fakt, že se nacházíme přímo v ohnisku války proti BRICS11.

Impérium nedělá strategii, nanejvýš taktické obchodní plány za pochodu. Ve hře jsou dvě bezprostřední taktiky: americká armáda rozmístěná ve východním Středomoří – v neúspěšné snaze zastrašit hromotluky z Osy odporu Írán a Hizballáh – a možné Mileiovy volby v Argentině spojené s jeho avizovaným slibem přerušit vztahy mezi Brazílií a Argentinou.

Jedná se tedy o souběžný útok na BRICS 11 na dvou frontách: Západní Asie a Jižní Amerika. Američané nebudou šetřit silami, aby zabránili sblížení BRICS 11 s OPEC+. Hlavním cílem je vyvolat strach v Rijádu a Abú Zabí – jak potvrzují obchodní zdroje z Perského zálivu.

Dokonce i vazalští vůdci na přehlídce OIC by si byli vědomi toho, že jsme nyní hluboko v Impériu vrací úder. To také do značné míry vysvětluje jejich zbabělost.

Vědí, že pro hegemonu se multipolarita rovná „chaosu“, unipolarita „pořádku“ a zlovolní aktéři „autokratům“ – jako je nová rusko-čínsko-iránská „osa zla“ a všichni, zejména vazalové, kteří se staví proti „mezinárodnímu řádu založenému na pravidlech“.

A to nás přivádí k příběhu dvou príměrů. Desítky milionů lidí v celé globální většině se ptají, proč hegemon zoufale usiluje o príměr na Ukrajině, zatímco príměr v Palestině rázně odmítá.

Zmrazení projektu Ukrajina zachovává ducha Hegemonie jen o něco déle. Předpokládejme, že by Moskva na návnadu skočila (neskočí). Aby však Hegemon mohl zmrazit Ukrajinu v Evropě, bude potřebovat izraelské vítězství v Gaze – možná za každou cenu -, aby si zachoval alespoň zbytek své bývalé slávy.

Může však Izrael dosáhnout vítězství více než Ukrajina? Tel Aviv možná prohrál válku už 7. října, protože už nikdy nemůže získat zpět svou fasádu neporazitelnosti. A pokud se to změní v regionální válku, kterou Izrael prohraje, USA přes noc ztratí své arabské vazaly, na které dnes v záloze čeká čínská a ruská varianta.

Řev ulice je stále hlasitější – požaduje, aby Bidenova administrativa, která je nyní považována za spoluvíníka Tel Avivu, zastavila izraelskou genocidu, která může vést ke světové válce. Washington se však nepodřídí. Války v Evropě a západní Asii mohou být jeho poslední šancí (kterou prohraje), jak rozvrátit vznik prosperujícího, propojeného a mírového euroasijského století.

AUTOR: Pepe Escobar

[ZDROJ](#)

